HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

21 octombrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Regim de destinație finală – Autorizație cu efect retroactiv – Regulamentul (UE) nr. 952/2013 – Codul vamal al Uniunii – Articolul 211 alineatul (2) – Domeniu de aplicare *ratione temporis* – Condiții – Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 – Articolul 294 alineatul (2) – Domeniu de aplicare”

În cauza C-825/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Thüringer Finanzgericht (Tribunalul Fiscal al landului Turingia, Germania), prin decizia din 22 octombrie 2019, primită de Curte la 12 noiembrie 2019, în procedura

Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH

împotriva

Hauptzollamt Erfurt,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din doamna K. Jürimäe, președinta Camerei a treia, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, și domnii S. Rodin și N. Piçarra (raportor), judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH, de H. Nehm, Rechtsanwalt;

– pentru Comisia Europeană, de B.-R. Killmann și F. Clotuche-Duvieusart, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 iunie 2021,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 211 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, rectificare în JO 2013, L 287, p. 90) (denumit în continuare „CVU”), precum și a articolului 294 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1602/2000 al Comisiei din 24 iulie 2000 (JO 2000, L 188, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 12, p. 122) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 2454/93”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH (denumită în continuare „BWF”), pe de o parte, și Hauptzollamt Erfurt (Direcția vamală din Erfurt, Germania) (denumită în continuare „autoritatea vamală”), pe de altă parte, în legătură cu prelungirea efectului retroactiv al unei autorizații de suspendare a taxelor vamale acordate BWF pentru importul de mărfuri în temeiul regimului de destinație finală.

Cadrul juridic

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92

3 Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58) a fost abrogat de la 1 mai 2016 prin CVU. Articolul 21 din Regulamentul nr. 2913/92 prevedea:

(1) Tratamentul tarifar favorabil de care pot beneficia anumite mărfuri pe motivul naturii lor sau al destinației lor este reglementat de condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului. […]

(2) În sensul alineatului (1), expresia «tratament tarifar favorabil» reprezintă o reducere sau suspendare a unui drept de import menționat la articolul 4 alineatul (10), chiar și în cadrul unui contingent tarifar.”

Regulamentul nr. 2454/93

4 Regulamentul nr. 2454/93 a fost abrogat de la 1 mai 2016 prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/481 al Comisiei din 1 aprilie 2016 (JO 2016, L 87, p. 24). Articolul 292 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2454/93 prevedea:

„Atunci când mărfurile fac obiectul supravegherii vamale pe motivul destinației lor, acordarea tratamentului tarifar favorabil în conformitate cu articolul 21 din Cod se face pe baza unei autorizații scrise.

Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație cu taxe vamale reduse sau zero pe motivul destinației lor finale și potrivit dispozițiilor în vigoare mărfurile trebuie să rămână sub supraveghere vamală în conformitate cu articolul 82 din Cod, este necesară o autorizație scrisă în scopul supravegherii vamale pe motivul destinației.”

5 Articolul 294 din acest regulament avea următorul cuprins:

(1) Autoritățile vamale pot emite o autorizație retroactivă.

Fără să aducă atingere alineatelor (2) și (3), autorizația retroactivă devine valabilă de la data depunerii cererii.

(2) Dacă cererea se referă la reînnoirea unei autorizații pentru același tip de operațiune și aceleași mărfuri, se poate acorda autorizația cu efect retroactiv de la data la care a expirat autorizația originală.

(3) În circumstanțe excepționale, efectul retroactiv al unei autorizații poate fi prelungit, dar nu cu mai mult de un an înainte de data depunerii cererii, cu condiția să existe o necesitate economică dovedită și ca:

(a) cererea să nu fie legată de o încercare de înșelătorie sau de o neglijență evidentă;

(b) evidențele contabile ale solicitantului să confirme faptul că se poate considera că au fost îndeplinite toate cerințele acordurilor și, atunci când este cazul, pentru a evita substituirea, mărfurile pot fi identificate pentru perioada respectivă, iar aceste evidențe contabile permit verificarea acordurilor;

(c) să se poată îndeplini toate formalitățile necesare pentru reglarea situației mărfurilor, inclusiv, dacă este cazul, invalidarea declarației."

CVU

6 Articolul 211 din CVU, intitulat „Autorizația", prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) O autorizație din partea autorităților vamale se solicită pentru următoarele:

(a) utilizarea regimului de perfecționare activă sau pasivă, a regimului de admitere temporară sau a regimului de destinație finală;

[…]

Condițiile în care este admisă utilizarea unuia sau a mai multe dintre regimurile speciale menționate la primul paragraf […] sunt precizate în autorizație.

(2) Autoritățile vamale acordă o autorizație cu efect retroactiv în situația în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) există o necesitate economică dovedită;

(b) solicitarea nu are legătură cu o tentativă de fraudă;

(c) solicitantul a dovedit pe baza evidențelor contabile sau a evidențelor vamale că:
(i) toate cerințele regimului sunt îndeplinite;
(ii) după caz, mărfurile pot fi identificate pentru perioada respectivă;

(iii) astfel de evidențe contabile sau de evidențe vamale permit ca regimul să fie controlat;

(d) toate formalitățile necesare pentru a reglementa situația mărfurilor pot fi efectuate, inclusiv, dacă este necesar, invalidarea declarației vamale în cauză;

(e) nu a fost acordată solicitantului nicio autorizație cu efect retroactiv în termen de trei ani de la data la care a fost acceptată cererea;

(f) nu este necesară o examinare a condițiilor economice cu excepția cazului în care o cerere privește reînnoirea unei autorizații pentru același tip de operațiuni și mărfuri;

(g) cererea nu privește exploatarea spațiilor de depozitare pentru antrepozitarea vamală a mărfurilor;

(h) în situația în care o cerere privește reînnoirea unei autorizații pentru același tip de operațiuni și de mărfuri, cererea este înaintată în termen de trei ani de la data la care a expirat autorizația inițială.

[…]”

7 Articolul 254 din acest cod, intitulat „Regimul de destinație finală”, prevede la alineatul (1):

„Regimul de destinație finală permite punerea în liberă circulație a mărfurilor cu scutire sau reducere de taxe datorită utilizării lor specifice.”

8 Articolul 288 din CVU, intitulat „Aplicare”, prevede la alineatul (1) că articolele pe care le enumeră se aplică de la 30 octombrie 2013, și anume data intrării în vigoare a respectivului cod prevăzută la articolul 287 din acesta. La alineatul (2), articolul 288 prevede că celelalte articole decât cele menționate la alineatul (1) – printre care figurează articolele 211 și 254 din codul menționat – se aplică de la 1 mai 2016.

Litigiul principal și întrebările preliminare

9 BWF transformă și comercializează ciuperci conservate în saramură, improprii consumului ca atare, destinate industriei conservelor alimentare.

10 În perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2010 și 31 decembrie 2012, BWF a dispus de o autorizație „pentru punerea în liberă circulație în vederea unei destinații speciale a mărfurilor din afara Uniunii”, pe baza căreia a importat în zece rânduri marfa respectivă beneficiind de o suspendare a taxelor vamale.

11 BWF a continuat ulterior importul mărfii respective fără să fi solicitat însă prelungirea acestei autorizații. Cu ocazia unui control fiscal, autoritatea competentă a constatat că BWF nu mai dispunea de autorizația necesară. În consecință, BWF a prezentat, la 9 ianuarie 2015, o cerere de prelungire a autorizației pe care o deținuse până la 31 decembrie 2012.

12 La 14 ianuarie 2015, autoritatea vamală a admis în parte această cerere. Aceasta i-a acordat, în temeiul articolului 294 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2454/93, o nouă autorizație cu efect retroactiv de la data depunerii cererii, și anume 9 ianuarie 2015.

13 La 22 aprilie 2015, BWF, aflându-se într-o situație economică tensionată ca urmare a unei reorganizări în curs, a solicitat ca efectul retroactiv al noii autorizații să fie extins la 1 ianuarie 2013, data expirării autorizației inițiale.

14 Prin decizia din 13 mai 2015, autoritatea vamală a respins această cerere, în temeiul articolului 294 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93. Aceasta a apreciat că BWF nu putea solicita nici aplicarea alineatului (3) al acestui articol din moment ce, pe de o parte, acesta nu extinde efectul retroactiv al autorizațiilor decât pentru o durată care nu poate depăși un an înainte de data depunerii cererii și, pe de altă parte, BWF nu demonstrase existența unei necesități economice. Aceasta a considerat, în plus, că, din cauza neglijenței evidente a BWF, care nu ar fi prezentat în timp util cererea sa de reînnoire, în pofida unor indicații în acest sens, nu era necesar să i se acorde beneficiul unui asemenea efect retroactiv.

15 Întrucât contestația împotriva acestei decizii a fost respinsă la 6 aprilie 2016, BWF a introdus, la 3 mai 2016, o acțiune împotriva acestei decizii la instanța de trimitere.

16 BWF susține, pe de o parte, că legalitatea deciziei autorității vamale din 6 aprilie 2016 de a nu acorda o autorizație retroactivă pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2013 și 8 ianuarie 2015 ar trebui examinată în raport cu articolul 211 din CVU, devenit aplicabil la 1 mai 2016. Acest articol ar fi o „pură” dispoziție procedurală, care, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, ar trebui aplicată retroactiv.

17 Pe de altă parte, BWF susține că autoritatea vamală a încălcat articolul 294 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2454/93 întrucât, în primul rând, ar fi aplicat criteriul „neglijenței evidente”, prevăzut la litera (a) a acestei dispoziții, în cadrul examinării unei cereri de reînnoire a unei autorizații în temeiul articolului 294 alineatul (2) din acest regulament. În al doilea rând, autoritatea vamală ar fi considerat în mod eronat că limita temporală a efectului retroactiv al autorizațiilor, prevăzută la articolul 294 alineatul (3) din regulamentul menționat, era aplicabilă cererilor formulate în temeiul alineatului (2) al acestui articol.

18 La 21 martie 2019, autoritatea vamală a adoptat o nouă decizie de respingere a cererii de autorizare cu efect retroactiv de la 1 ianuarie 2013, întemeiată pe articolul 294 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93. Această decizie se bazează pe motive diferite de cele care figurează în deciziile precedente. Din dosarul de care dispune Curtea reiese că decizia menționată a fost adoptată în urma comunicării către părțile din litigiul principal a avizului instanței de trimitere prin care se consideră nelegale (*rechtswidrig*) deciziile autorității vamale din 13 mai 2015 și din 6 aprilie 2016 pentru motivul că această autoritate nu și-ar fi exercitat puterea discreționară care îi este conferită de articolul 294 din acest regulament. Decizia autorității vamale din 21 martie 2019 ar fi astfel un act administrativ corectat (*korrigierter Verwaltungsakt*).

19 Instanța de trimitere precizează că, în temeiul dreptului procedural național, trebuie să se considere că acțiunea introdusă de BWF la 3 mai 2016 are ca obiect decizia de respingere a cererii de autorizare cu efect retroactiv de la 1 ianuarie 2013, datată 21 martie 2019. Aceasta consideră că soluționarea litigiului cu care este sesizată depinde de aspectul dacă articolul 211 din CVU este aplicabil litigiului respectiv, chiar dacă cererea de autorizare cu efect retroactiv a fost depusă la 9 ianuarie 2015, dată la care dispozițiile articolului menționat nu erau încă aplicabile, în temeiul articolului 288 alineatul (2) din CVU.

20 Această instanță consideră articolul 211 din CVU o dispoziție procedurală, ca urmare „în mod fundamental a locului său în structurarea reglementării, precum și a conținutului esențial al acesteia”. Ea recunoaște totuși că articolul menționat stabilește anumite criterii pentru eliberarea autorizațiilor cu efect retroactiv care nu figurau în mod explicit la articolul 291 și următoarele din Regulamentul nr. 2454/93. În aceste condiții, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 211 din CVU trebuie considerat o „pură dispoziție procedurală” sau o dispoziție care cuprinde atât dispoziții procedurale, cât și dispoziții de fond și care formează un tot indisociabil, ale cărui dispoziții speciale nu pot fi luate în considerare în mod izolat în ceea ce privește efectul lor în timp, prin analogie cu Hotărârea din 12 noiembrie 1981, Meridionale Industria Salumi și alții (212/80-217/80, EU:C:1981:270).

21 În ipoteza în care Curtea ar considera că litigiul principal trebuie soluționat în temeiul articolului 294 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93, instanța de trimitere arată că, în conformitate cu instrucțiunile de serviciu interne ale administrației vamale germane, de care aceasta nu se consideră legată, reînnoirea unei autorizații nu poate produce efecte, cu titlu retroactiv, în temeiul articolului 294 alineatul (3) din acest regulament, la o dată anterioară cu mai mult de un an de la data depunerii cererii. Potrivit acestei instanțe, administrația vamală germană restrânge în continuare domeniul de aplicare material al articolului 294 alineatul (2) din regulamentul menționat în măsura în care condiționează reînnoirea cu titlu retroactiv a autorizației prevăzute la acest articol de îndeplinirea unor condiții prevăzute la alineatul (3) al articolului menționat, și anume dovada necesității economice și lipsa oricărei încercări de înșelătorie, precum și a unei neglijențe evidente din partea solicitantului.

22 În aceste condiții, Thüringer Finanzgericht (Tribunalul Fiscal al landului Turingia, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 211 alineatul (2) din [CVU] trebuie interpretat în sensul că se aplică numai cererilor pentru care autorizația cu efect retroactiv s-ar aplica de la 1 mai 2016?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, în situația cererilor de autorizare retroactivă a căror perioadă de autorizare este anterioară datei de 1 mai 2016, articolul 211 din CVU se aplică numai atunci când autorizația retroactivă a fost solicitată înainte de intrarea în vigoare a noii reglementări, dar autoritățile vamale au respins pentru prima dată astfel de cereri după data de 1 mai 2016?

3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, în situația cererilor de autorizare retroactivă a căror perioadă de acordare este anterioară datei de 1 mai 2016, articolul 211 din CVU se aplică de asemenea atunci când autoritățile vamale au respins deja astfel de cereri înainte de 1 mai 2016 și de asemenea (pe baza unei alte justificări) ulterior acestei date?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la prima și la a doua întrebare și al unui răspuns negativ la a treia întrebare, articolul 294 alineatul (2) [din Regulamentul nr. 2454/93] trebuie interpretat în sensul că:
   a) o autorizație cu efect retroactiv putea fi acordată până la data expirării autorizației precedente, astfel cum se prevede la alineatul (3) al dispoziției, pe o perioadă de retroactivitate de cel mult un an înainte de data depunerii cererii și
   b) dovada necesității economice, precum și excluderea încercării de înșelătorie și a neglijenței evidente, menționate la alineatul (3) al dispoziției, trebuie de asemenea îndeplinite în cazul reînnoirii autorizației în conformitate cu alineatul (2)?”

Cu privire la cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii

23 Prin act depus la grefa Curții la 18 iunie 2021, BWF a solicitat să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții. Aceasta arată că, în măsura în care, în concluziile prezentate la 3 iunie 2021, domnul avocat general nu a examinat a patra întrebare preliminară, există o „situație de excepție”, care poate fi remediată numai prin aplicarea acestei dispoziții.

24 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 252 al doilea paragraf TFUE, avocatul general prezintă în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate cu privire la cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, necesită intervenția sa. Nici concluziile avocatului general, nici motivarea pe care se întemeiază acestea nu sunt obligatorii pentru Curte (Hotărârea din 3 decembrie 2015, Banif Plus Bank, C-312/14, EU:C:2015:794, punctul 33).

25 În plus, nici Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nici Regulamentul de procedură nu prevăd posibilitatea ca părțile să depună observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general (Hotărârea din 16 decembrie 2010, Stichting Natuur en Milieu și alții, C-266/09, EU:C:2010:779, punctul 28, precum și jurisprudența citată). Aceste texte nu exclud nici posibilitatea Curții de a decide că o cauză va fi judecată cu concluzii care nu privesc toate aspectele de drept abordate în întrebările adresate.

26 În consecință, dezacordul unei părți în cauză față de concluziile avocatului general, oricare ar fi chestiunile pe care acesta le examinează în cadrul lor, nu poate constitui prin el însuși un motiv care să justifice redeschiderea procedurii orale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 2015, Mory și alții/Comisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punctul 26).

27 Nu este mai puțin adevărat că Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, redeschiderea fazei orale a procedurii, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul de procedură, mai ales în cazul în care consideră că nu este suficient de lămurită (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2016, Pesce și alții, C-78/16 și C-79/16, EU:C:2016:428, punctul 27).

28 În speță, Curtea apreciază că dispune de toate elementele necesare pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere.

29 Prin urmare, după ascultarea avocatului general, cererea BWF de redeschidere a fazei orale a procedurii trebuie respinsă.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la primele trei întrebări

30 Prin intermediul primelor trei întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 211 alineatul (2) din CVU trebuie interpretat în sensul că se aplică unei cereri de reînnoire a unei autorizații cu efect retroactiv depuse înainte de 1 mai 2016, dată la care acest articol a devenit aplicabil în temeiul articolului 288 alineatul (2) din CVU, dacă decizia prin care se statuează cu privire la această cerere a fost adoptată după această dată.

31 Trebuie amintit că, în ceea ce privește domeniul de aplicare temporal al unor noi norme, Curtea stabilește o distincție după cum acestea sunt „norme de procedură” sau „norme de drept substanțial”. Se consideră în general că primele se aplică tuturor litigiilor în curs de desfășurare la momentul intrării lor în vigoare, spre deosebire de cele menționate în al doilea rând, care sunt interpretate de regulă în sensul că se aplică efectelor viitoare ale situațiilor născute sub imperiul legii vechi, precum și situațiilor juridice noi, însă nu și unor situații dobândite anterior intrării în vigoare a acestor norme, cu excepția cazului în care rezultă cu claritate din dispozițiile, din finalitatea sau din economia normelor respective că trebuie să le fie atribuit un astfel de efect (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punctul 31, Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 21, și Hotărârea din 3 iunie 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, punctul 29).

32 Articolul 211 alineatul (2) literele (a)-(h) din CVU enumeră în mod exhaustiv condițiile de eliberare a unei autorizații cu efect retroactiv necesare, în temeiul alineatului (1) al acestui articol, pentru a recurge, printre altele, la regimul destinației finale. Acest regim, prevăzut de articolul 254 din CVU, permite punerea în liberă circulație a mărfurilor cu scutire sau reducere de taxe ca urmare a utilizării lor specifice.

33 După cum a arătat domnul avocat general la punctele 34-37 din concluzii, condițiile la care este supusă o asemenea autorizație, prevăzute la acest articol 211 alineatul (2), sunt fie în întregime, fie în principal condiții de fond pentru eliberarea unei autorizații cu efect retroactiv. Astfel, acestea sunt determinante pentru existența în sarcina solicitantului a datoriei vamale referitoare la mărfurile în cauză.

34 În consecință, așa cum reiese din jurisprudența citată la punctul 31 din prezenta hotărâre, articolul 211 alineatul (2) din CVU nu poate fi, ca normă de drept substanțial nouă, aplicat situațiilor juridice născute și definitiv încheiate sub imperiul reglementării anterioare, cu excepția cazului în care din formularea, din finalitatea sau din economia acestuia reiese că trebuie să se aplice imediat unor asemenea situații.

35 Or, articolul 211 alineatul (2) din CVU este însoțit de o dispoziție specială care stabilește în mod specific condițiile sale de aplicare în timp, și anume articolul 288 alineatul (2) din acest cod. Potrivit acestei dispoziții, celelalte articole decât cele vizate la alineatul (1) al acestui articol, printre care figurează articolele 211 și 254, nu au devenit aplicabile, în temeiul articolului 288 alineatul (2), decât de la 1 mai 2016, chiar dacă CVU, în temeiul articolului 287 a intrat în vigoare la 30 octombrie 2013 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iunie 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, punctele 5 și 29, precum și jurisprudența citată).

36 Rezultă că articolul 211 din CVU nu se aplică faptelor care au dat naștere unei datorii vamale care s-au produs înainte de 1 mai 2016.

37 În speță, din decizia de trimitere reiese că, între 31 decembrie 2012, data expirării autorizației inițiale, și 9 ianuarie 2015, dată la care a intrat în vigoare autorizația retroactivă acordată de autoritatea vamală la 14 ianuarie 2015, reclamanta din litigiul principal a continuat să importe același tip de mărfuri ca acelea acoperite de autorizația inițială fără să fi depus o cerere de reînnoire a acestei autorizații. Prin urmare, ea a trebuit să achite taxele vamale în acest scop. Faptele la care se referă datoria vamală în cauză și a căror scutire este solicitată de reclamanta din litigiul principal s-au produs, așadar, înainte de 1 mai 2016, dată la care a devenit aplicabil articolul 211 din CVU.

38 În aceste condiții, o situație precum cea în discuție în litigiul principal trebuie considerată ca fiind definitiv încheiată în temeiul reglementării anterioare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punctele 31 și 34, precum și jurisprudența citată), și anume articolul 294 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93.

39 Faptul că procedura administrativă din litigiul principal a fost încheiată, astfel cum a precizat instanța de trimitere, prin decizia din 21 martie 2019 de respingere a cererii de reînnoire a autorizației cu efect retroactiv începând de la 1 ianuarie 2013, decizie care a fost, așadar, adoptată la o dată la care articolul 211 din CVU era deja aplicabil, nu are incidență asupra unei situații juridice născute și definitiv încheiate în temeiul Regulamentului nr. 2454/93.

40 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la primele trei întrebări că articolul 211 alineatul (2) din CVU trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unei cereri de reînnoire a unei autorizații cu efect retroactiv depuse înainte de 1 mai 2016, dată la care acest articol a devenit aplicabil în temeiul articolului 288 alineatul (2) din CVU, chiar dacă decizia prin care se statuează cu privire la această cerere a fost adoptată după această dată.

Cu privire la a patra întrebare

41 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 294 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93 trebuie interpretat în sensul că eliberarea de către autoritățile vamale a unei noi autorizații cu efect retroactiv pentru același tip de operațiune și aceleași mărfuri cu cele care fac obiectul autorizației inițiale este de asemenea supusă condițiilor prevăzute la alineatul (3) al acestui articol.

42 În această privință trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 294 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2454/93, „fără să aducă atingere alineatelor (2) și (3)”, autorizațiile retroactive pe care autoritățile vamale le pot elibera devin valabile la data depunerii cererii respective. Din însuși modul de redactare a acestei dispoziții reiese că ea identifică două cazuri distincte, susceptibile să deroge de la regula retroactivității pe care o prevede.

43 Astfel, alineatul (2) al acestui articol nu vizează decât reînnoirea autorizațiilor pentru același tip de operațiune și aceleași mărfuri cu cele care fac obiectul autorizației inițiale și prevede că, pentru acest caz, „se poate acorda autorizația cu efect retroactiv de la data la care a expirat autorizația originală”. Alineatul (3) al articolului menționat nu vizează nicio autorizație în special și prevede că autoritățile vamale pot, „în circumstanțe excepționale”, să prelungească efectul retroactiv al unei autorizații „nu cu mai mult de un an înainte de data depunerii cererii”. Acesta impune pentru prelungirea menționată diferite condiții, printre care figurează existența unei necesități economice dovedite și lipsa unei legături între cerere și o încercare de înșelătorie sau o neglijență evidentă.

44 Rezultă că, dacă condițiile de eliberare a unei autorizații retroactive prevăzute la articolul 294 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2454/93 ar fi aplicabile în privința eliberării unei noi autorizații retroactive în temeiul alineatului (2) al acestui articol, s-ar aduce atingere efectului util al acestei din urmă dispoziții. Astfel, deși aceasta prevede în mod expres că se poate reînnoi o autorizație cu efect retroactiv „de la data la care a expirat autorizația originală”, alineatul (3) al articolului menționat impune limitarea acestui efect la „nu cu mai mult de un an înainte de data depunerii cererii”.

45 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a patra întrebare că articolul 294 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93 trebuie interpretat în sensul că eliberarea de către autoritățile vamale a unei noi autorizații cu efect retroactiv pentru același tip de operațiune și aceleași mărfuri cu cele care fac obiectul autorizației inițiale nu este supusă condițiilor prevăzute la alineatul (3) al acestui articol.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

1) **Articolul 211 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unei cereri de reînnoire a unei autorizații cu efect retroactiv depuse înainte de 1 mai 2016, dată la care acest articol a devenit aplicabil în temeiul articolului 288 alineatul (2) din acest regulament, chiar dacă decizia prin care se statuează cu privire la această cerere a fost adoptată după această dată.**

2) **Articolul 294 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1602/2000 al Comisiei din 24 iulie 2000, trebuie interpretat în sensul că eliberarea de către autoritățile vamale a unei noi autorizații cu efect retroactiv pentru același tip de operațiune și aceleași mărfuri cu cele care fac obiectul autorizației inițiale nu este supusă condițiilor prevăzute la alineatul (3) al acestui articol.**

Semnături